

KO.420-179/15

DECYZJA

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Piotrkowie Trybunalskim w składzie orzekającym:

Przewodnicząca - Agnieszka Meckier
Członkowie - Lilla Król-Bubis
- Dagmara Olasik (spr.)

po rozpatrzeniu na posiedzeniu niejawnym odwołania Pani Małgorzaty Zbaraszewskiej, reprezentowanej przez pełnomocnika Zbigniewa Gelzoka, od decyzji Wójta Gminy Budziszewice z dnia 9 lipca 2015 r. znak RG.6733.2.2015 nr 2/2015 ustalającej z wniosku Orange Polska S.A. lokalizację inwestycji celu publicznego polegającą na budowie stacji bazowej telefonii komórkowej sieci Orange „Budziszewice-Teodorów” jako urządzenia infrastruktury technicznej i budowli w postaci wieży antenowej dla potrzeb montażu na niej anten sektorowych i radioliniowych wraz z towarzyszącą infrastrukturą techniczną w postaci instalacji elektrycznej, kontenera zawierającego urządzenia nadawczo-odbiorcze na działce o nr ewid. 55, obręb Teodorów, gmina Budziszewice wraz ze zjazdem publicznym z drogi publicznej (gminnej) znajdujące się na działce nr ewid. 34, działając na podstawie art. 138 § 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r., poz. 267 ze zm.), dalej Kpa,

uchyla zaskarżoną decyzję w całości i przekazuje sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji.

UZASADNIENIE

Przywołaną powyżej decyzją, podjętą na podstawie art. 50 ust. 1 i ust. 4, art. 51 ust. 1 pkt 2 i art. 54 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2015 r. poz. 199 ze zm.), zwanej dalej u.p.z.p., organ pierwszej instancji ustalił z wniosku Orange Polska S.A., reprezentowanej przez pełnomocnika Monikę Madejak, lokalizację inwestycji celu publicznego dla ww. przedsięwzięcia. W treści decyzji ustalił:

- rodzaj inwestycji – ogólna charakterystyka inwestycji: obiekt infrastruktury technicznej – telekomunikacyjny wraz z budową w postaci wieży antenowej, posadowienie kontenera (szafy outdoorowej) zawierającego urządzenia nadawczo-odbiorcze, montaż anten sektorowych (o azymutach 10°, 110°, 230° na wysokości 39 m n.p.t.) i pochyleniu wiązki głównej 0-6 deg, umożliwiających emisję w paśmie 900 MHz. Równoważna moc promieniowana izotropowo P EIRP każdej z anten wynosić będzie 5286 W,
- warunki i wymagania dotyczące nowej zabudowy i zagospodarowania terenu:
 - funkcja terenu – teren rolny wraz z urządzeniami infrastruktury technicznej,
 - powierzchnia zabudowy i utwardzenia terenu w stosunku do powierzchni terenu objętego decyzją – max. 90%, wysokość obiektu – 41,48 m, w tym konstrukcja wieżowa 40,48 m,
 - inwestycję należy zlokalizować w granicach A-H oznaczonych na załączniku graficznym nr 1, z zachowaniem linii rozgraniczających teren inwestycji.

Od powyższej decyzji odwołanie wniosła Małgorzata Zbaraszewska, reprezentowana przez pełnomocnika Zbigniewa Gelzoka, uznana przez organ I instancji za stronę postępowania.

Strona skarżąca zarzuca decyzji naruszenie:

- art. 54 ust. 1 u.p.z.p. poprzez nie podanie ilości i mocy anten radioliniowych, bez których funkcjonowanie stacji jest niemożliwe,
- art. 7, 8, 9, 107 § 3 Kpa poprzez nie ustosunkowanie się do jej stanowiska zajętego na piśmie,
- art. 7, 8, 107 § 1 i § 3 Kpa w związku z art. 13 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka poprzez sporządzenie decyzji w sposób niemożliwy do odkodowania z uwagi na:
 - brak podania maksymalnych tiltów możliwych do uzyskania dla danej anteny,

- nie wskazanie, jaka na danym terenie może być dopuszczalna maksymalna wysokość zabudowy z jednoczesnym udowodnieniem, iż osie głównych wiązek promieniowania wystąpią na wysokościach niemożliwych do zabudowy,
- brak konkretnej jednostki prawnej rozporządzenia z dnia 9 listopada 2010 roku w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko i jej merytorycznego uzasadnienia,
- brak jakiegokolwiek analizy udowadniającej, iż inwestycja nie wprowadzi ograniczeń w zagospodarowaniu terenu,
- brak dokumentacji (kwalifikacji) uwzględniającej moc EIRP całego systemu antenowego na danym sektorze z jednoczesnym uzasadnieniem swojego stanowiska określającego, co jest przedmiotem analizy (konkretna wartość pola elektromagnetycznego czy też nie) i przyjęciu, że przez miejsca dostępne dla ludności należy rozumieć również te, które mogą zostać wybudowane w przyszłości w ramach dopuszczalnych przez obowiązujące prawo w tym miejscowy plan zagospodarowania terenu przy uwzględnieniu maksymalnych tiltów.

W związku z powyższym wnosi o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia.

W uzasadnieniu odwołania strona skarżąca powołuje oraz przytacza orzecznictwo sądowoadministracyjne i wskazuje, iż organ, aby ocenić czy inwestycja wymaga uzyskania decyzji środowiskowej musi dokonać analizy 3 zasadniczych kwestii, a mianowicie mocy EIRP, miejsc dostępnych dla ludności oraz tiltów. W pierwszej kolejności podkreśla, iż w dokumentacji znajdującej się w aktach sprawy zabrakło informacji na temat samej kwalifikacji inwestycji i jej istoty. W takiej sytuacji odkodowanie stanowiska inwestora jest niemożliwe. Drugą okolicznością jest fakt wadliwej przez inwestora interpretacji art. 124 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska. Trzecią kwestią, której precyzyjnie nie omówiono w dokumentacji jest konieczność nie uwzględnienia maksymalnych tiltów anten.

Kolegium Odwoławcze, nie będąc związane granicami odwołania i treścią zaskarżonej decyzji, zważyło co następuje:

W myśl art. 50 ust. 1 u.p.z.p. inwestycja celu publicznego jest lokalizowana w przypadku braku miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, w drodze decyzji o ustaleniu jej lokalizacji. Stosownie do art. 53 ust. 3 tej ustawy, w postępowaniu o wydanie takiej decyzji właściwy organ bada warunki i zasady zagospodarowania terenu oraz jego zabudowy, wynikające z przepisów odrębnych oraz stan faktyczny i prawny terenu, na którym przewiduje się realizację inwestycji. Decyzja wydawana jest po uzgodnieniu z organami wymienionymi w ust. 4 wskazanego artykułu i powinna określać warunki wymienione w art. 54 ustawy.

Zgodnie z art. 56 cyt. ustawy nie można odmówić ustalenia lokalizacji inwestycji celu publicznego, jeżeli zamierzenie inwestycyjne nie jest sprzeczne z odrębnymi przepisami prawa.

Proces podejmowania decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji normowany jest przepisami u.p.z.p. i ustawy Kpa.

Jednakże, zaskarżona decyzja nie może się ostać z niżej wymienionych względów.

W zmodyfikowanym dnia 4 maja 2015 r. wniosku o ustalenie lokalizacji inwestycji celu publicznego, w planowanym sposobie zagospodarowania terenu, inwestor wskazał, iż „stacja bazowa składać się będzie z wieży antenowej wys. 41,48 m (40,48 m – konstrukcja wieży, 1 m – odgromnik), na której zawieszane będą anteny sektorowe i radioliniowe, doprowadzona zostanie instalacja elektr., u podnóża wieży posadowione zostaną urządz. nadawczo-odbiorcze. Instalacja ogrodzona będzie siatką stalową o wym. 12 m x 12 m.” Do wniosku dołączono kwalifikację przedsięwzięcia sporządzoną w kwietniu 2015 r., z której wynika, iż budowa stacji będzie polegała m.in. na zawieszeniu anten sektorowych (szt. 3) o podanych w kwalifikacji parametrach technicznych.

W aktach sprawy znajduje się analiza przedsięwzięcia sporządzona w czerwcu 2015 r., z której m.in. wynika, iż poza antenami sektorowymi, będą także montowane anteny radioliniowe (szt. 2) o podanych parametrach. Z powyższej analizy należy wnioskować, iż budowa stacji będzie polegała m.in. na zawieszeniu anten sektorowych i radioliniowych, tak jak określono w ww. wniosku.

W myśl art. 54 u.p.z.p. decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego określa rodzaj inwestycji (pkt 1), warunki i szczegółowe zasady zagospodarowania terenu oraz jego zabudowy wynikające z przepisów odrębnych (pkt 2). Skoro na organie administracji ciąży obowiązek określenia w decyzji o lokalizacji inwestycji celu publicznego wymagań wynikających z przepisów szczególnych, to orzekając w sprawie indywidualnej organ winien dokonać konkretyzacji wymagań normatywnych w kontekście planowanego przedsięwzięcia, precyzując ciążące na inwestorze konkretne obowiązki lub wynikające z przepisów ograniczenia. Precyzyjne wskazanie w decyzji tych elementów jest niezbędne, albowiem zgodnie z treścią art. 55 u.p.z.p. decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego wiąże organ wydający decyzję o pozwoleniu na budowę. Dołączone do akt sprawy przez inwestora dokumenty o planowanym przedsięwzięciu w żadnej mierze obowiązków organu w tym zakresie nie mogą zastąpić.

Tym samym należy wyraźnie podkreślić, że w decyzji dokonującej lokalizacji stacji bazowej telefonii komórkowej nie jest wystarczające określenie samego rodzaju inwestycji lecz konieczne jest także precyzyjne wskazanie: z ilu anten może składać się planowana wieża telekomunikacyjna, jakiego typu i mocy anteny mogą być montowane na wieży – ze wskazaniem konkretnej charakterystyki anteny, w tym emitowanych pól elektromagnetycznych, ich częstotliwościach i równoważnej mocy promieniowanej izotropowo wyznaczonej dla pojedynczej anteny i wreszcie w jaki sposób anteny winny być skierowane.

W zaskarżonej decyzji organ I instancji nie wskazał ilości anten sektorowych i ich typu oraz zupełnie pominał montaż anten radioliniowych.

Organ I instancji w zaskarżonej decyzji wskazał, iż planowana inwestycja nie należy do przedsięwzięć, o których mowa w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. Nr 213, poz. 1397 ze zm.), ale nie wskazał konkretnej jednostki tego rozporządzenia i uzasadnienia zajętego stanowiska.

Obowiązek poczynienia ustaleń, czy inwestycja będzie zaliczała się do przedsięwzięć znacząco oddziałujących na środowisko, zawsze albo potencjalnie, spoczywa na organie prowadzącym postępowanie w sprawie ustalenia lokalizacji inwestycji celu publicznego.

Z przepisów ww. rozporządzenia w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (§ 2 ust. 1 pkt 7, § 3 ust. 1 pkt 8) wynika, że do parametrów technicznych stacji bazowej telefonii komórkowej decydujących o wpływie na środowisko należą: 1) rodzaj anteny - instalacje radiokomunikacyjne, radionawigacyjne i radiolokacyjne; 2) liczba anten; 3) moc promieniowania poszczególnych anten; 4) emisja pola elektromagnetycznego przez poszczególne anteny; 5) odległość instalacji od miejsc dostępnych dla ludzi, a zatem konkretne umiejscowienie inwestycji na terenie objętym wnioskiem, 6) występowanie na obiekcie realizowanej lub zrealizowanej instalacji radiokomunikacyjnej, radionawigacyjnej lub radiolokacyjnej. Dopiero określenie tych poszczególnych parametrów technicznych inwestycji i ustalenie okoliczności jej lokalizacji (np. wobec miejsc dostępnych dla ludzi) pozwoli na dokonanie kwalifikacji inwestycji względem uwarunkowań środowiskowych (tak też NSA w wyroku z dnia 16 czerwca 2015 r. II OSK 2706/13, CBOSA i powołany tam wyrok NSA z dnia 12 czerwca 2014 r. sygn. akt II OSK 104/13).

Przed wydaniem decyzji organ winien zbadać charakter planowanej inwestycji, poddając wnikliwej analizie parametry techniczne i użytkowe planowanego urządzenia, w tym złożoną dokumentację. Bez prawidłowego ustalenia tych parametrów nie sposób bowiem rozstrzygnąć o charakterze planowanej inwestycji. Wyniki dokonania przez organ takiej analizy winny znaleźć odzwierciedlenie w uzasadnieniu decyzji.

W ww. analizie przedsięwzięcia wskazano, iż tilt anteny sektorowej mieści się w zakresie 0° - 6°. Dalej w parametrach technicznych anten stacji bazowej uwidoczniono, iż „specyfikacje techniczne, jak i karty katalogowe dotyczące anten przewidzianych do instalowania na budowanej stacji bazowej zawiera załącznik nr 2.” Z załącznika nr 2 wynika tilt w zakresie 0° - 8°. Kwestia ta powinna być wyjaśniona przez organ I instancji. W analizie przedsięwzięcia (str. 6) powołano się także na dokument G3ZR – „Inwestor w dokumencie G3ZR zawierającym dane o stacji bazowej stanowiącym podstawę do sporządzenia raportu podał, że tilt (określony jako elewacja) może zmieniać się dla każdej z anten 80010669 w zakresie od 0° - 6°.” Dokument G3ZR jest nieczytelny, co uniemożliwia weryfikację, a zatem wymaga uzupełnienia.

W decyzji organ I instancji wskazał, iż „wzdłuż głównych wiązek promieniowania anten nie występują w odległości do 200 m miejsca dostępne dla ludności.” W analizie stanowiącej załącznik do decyzji uwidoczniło – „W sąsiedztwie wnioskowanej inwestycji znajdują się: cmentarz, a w dalszej odległości zabudowa wsi Teodorów (zagrodowa oraz mieszkaniowa jednorodzinna) o wysokości ok. 6,0 – 10,0 m, usytuowana w pasie ok. 35-50 m przy istniejącej drodze gminnej.”

Z akt sprawy nie wynika, czy organ pierwszej instancji dokonał ustalenia granic obszaru oddziaływania planowanej inwestycji, jeżeli tak to jaki jest zakres oddziaływania planowanej inwestycji, czy przyjął za inwestorem obszar oddziaływania na środowisko, czy w obszarze oddziaływania istnieje zabudowa (i w jakiej jest wysokości), czy też nie istnieje, jak również czy może być wznoszona zabudowa (i w jakiej wysokości). Organ ogólnie wskazał, iż pod główną wiązką brak jest jakiegokolwiek zabudowy, w dalszej odległości (nie precyzując w jakiej) od wnioskowanej inwestycji znajduje się zabudowa wsi Teodorów. Z uzasadnienia decyzji nie wynika by organ w jakikolwiek sposób samodzielnie dokonał ustaleń i oceny co do tego czy w obszarze oddziaływania projektowanego przedsięwzięcia (abstrahując od ww. okoliczności, czy dokonał ustalenia granic obszaru oddziaływania) znajdują się obecnie lub mogą znajdować się miejsca dostępne dla ludności. Należy domniemywać, że organ zaakceptował stanowisko inwestora zawarte w przedłożonych dokumentach, nie poddając ich weryfikacji, ani też nie uzasadnił z jakiego powodu przyjmuje jego tezy bez dodatkowych ustaleń.

Kwestia istnienia miejsc dostępnych dla ludności jest nierozdzielnie związana z możliwością korzystania z prawa własności przez właścicieli nieruchomości będących w zakresie oddziaływania planowanej stacji bazowej. Należy ocenić bowiem, czy realizacja danego zamierzenia inwestycyjnego nie wpłynie w niedopuszczalny sposób na możliwość obecnego i przyszłego zagospodarowania terenów sąsiednich, a więc czy planowana inwestycja nie spowoduje nadmiernego ograniczenia praw do sąsiednich nieruchomości bądź naruszenia istoty prawa własności, w tym przypadku przez możliwość promieniowania w miejscach dostępnych dla ludzi. W tym zaś celu niezbędne jest odniesienie się do obecnej i możliwej zabudowy na terenach sąsiednich, w tym zabudowy planowanej. A zatem, organ administracji publicznej obowiązany jest do badania i uwzględniania istniejącej i ewentualnej wysokościowej zabudowy działek leżących w pobliżu projektowanej stacji bazowej. Z punktu widzenia istnienia miejsc dostępnych dla ludności istotna jest bowiem okoliczność do jakiej wysokości na terenie będącym w zakresie oddziaływania planowanej stacji bazowej mogą sięgać budynki, w tym czy wydano decyzje o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu, które określałyby parametry tej zabudowy.

NSA w przywołanym wyżej wyroku z dnia 16 czerwca 2015 r. wskazał, iż „jak powszechnie przyjmuje się w orzecznictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego, przez określenie miejsc dostępnych dla ludności o jakich stanowi norma art. 124 ust. 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska w kontekście oddziaływania na nie pól elektromagnetycznych należy rozumieć oddziaływanie takich pól zarówno na tereny, na których istnieje legalnie wzniesiona zabudowa z przeznaczeniem na pobyt ludzi, jak i na tereny, na których taka zabudowa może być wznoszona zgodnie z obowiązującym porządkiem prawnym. Tak więc przez zwrot „miejsca dostępne dla ludności” należy rozumieć miejsca, gdzie choćby potencjalnie może powstać zabudowa zgodnie z obowiązującymi przepisami, w tym zgodnie z ustaleniami prawa miejscowego jakim jest miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego. Wprawdzie w tej sprawie dla terenu Gminy, gdzie ma być lokalizowana sporna inwestycja, nie ma uchwalonego miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, lecz nie jest to przeszkoda do czynienia takich ustaleń o jakich wyżej mowa, albowiem wówczas niezbędne jest dokonanie ustaleń co do aktualnego sposobu użytkowania nieruchomości, jak też możliwego sposobu wykorzystania takiego niezabudowanego terenu.”

Takich ustaleń w niniejszej sprawie brak.

Kolegium zauważa, iż składane przez inwestora dokumenty – analiza przedsięwzięcia, kwalifikacja przedsięwzięcia, nie mają charakteru wiążącego dla organu, są dowodem, który jak każdy inny dowód podlega ocenie organu. Organ administracji publicznej na podstawie całości materiału dowodowego winien ocenić, czy dana okoliczność została udowodniona – art. 80 Kpa. To zaś oznacza,

że także dokument złożony przez stronę - analiza przedsięwzięcia, kwalifikacja przedsięwzięcia podlega ocenie organu. Ocena wartości dowodowej, jego wiarygodności i przydatności dla rozstrzygnięcia sprawy należy do obowiązków organu, gdyż to organ administracji rozstrzyga sprawę. Zaznaczyć należy, iż organ może oprzeć się na złożonej przez inwestora kwalifikacji przedsięwzięcia, ale pod warunkiem, że dokona jej właściwej oceny i wypowie się, czy klasyfikacja jest sporządzona przez właściwe osoby, czy zawiera fachowe i przekonujące uzasadnienie, czy są dostatecznie wyjaśnione kwestie istotne dla możliwości oceny inwestycji w świetle przepisów rozporządzenia w sprawie określenia rodzajów przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, w tym takie kwestie jak azymuty, możliwość pochylenia anteny, tzw. TILT, możliwość zmiany kierunku wiązki promieniowania (na skutek działania ludzi i sił natury) bądź przyjęte zabezpieczenia (rozwiązania techniczne) przed możliwą ingerencją ludzi i działaniem sił natury (np. silne wiatry), odległość na jaką urządzenie może emitować pola elektromagnetyczne (równoważna moc promieniowana izotropowo) uwzględniając dopuszczalne poziomy pól elektromagnetycznych w środowisku (zróżnicowane dla terenów przeznaczonych pod zabudowę mieszkaniową i miejsc dostępnych dla ludności - rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 30 października 2003 r. w sprawie dopuszczalnych poziomów pól elektromagnetycznych w środowisku oraz sposobów sprawdzania dotrzymania tych poziomów - Dz. U. Nr 192, poz. 1883). A zatem, organ może oprzeć się na kwalifikacji przedsięwzięcia sporządzonej na zlecenie inwestora, ale musi poddać tę kwalifikację ocenie i wypowiedzieć się dlaczego zgadza się bądź nie zgadza się z taką kwalifikacją planowanej inwestycji (tak też NSA w wyroku z dnia 7 sierpnia 2014 r. II OSK 419/13, CBOSA).

W ocenie Kolegium w niniejszej sprawie organ I instancji oparł się o dokumenty złożone przez inwestora, nie poddając ich gruntowej weryfikacji, a w uzasadnieniu decyzji ograniczył się jedynie do stwierdzenia, iż „zgodnie z dokumentami doręczonymi do Urzędu Gminy Budziszewice przez Wnioskodawcę, tj. Kwalifikacja przedsięwzięcia, a także w oparciu o analizę parametrów przedsięwzięcia stwierdzono, że planowana inwestycja nie jest zaliczana do przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko”, nie uzasadniając takiego stanowiska.

Z akt sprawy powinno wynikać według jakich zasad ustalono strony postępowania. W aktach niniejszej sprawy znajduje się karta oznaczona – Strony postępowania, na której figuruje 15 stron – dane osób fizycznych, przy których ołówkiem dopisano prawdopodobnie nr działek, jednak nie daje to odpowiedzi według jakich kryteriów organ ustalił strony, tym bardziej, że analizując mapę i ww. kartę – strony postępowania, właściciel działki nr 54 graniczący z ww. terenem inwestycji nie został wskazany w tym wykazie.

W myśl art. 28 Kpa, stroną postępowania, jest każdy, czyjego interesu prawnego lub obowiązku dotyczy postępowanie albo kto żąda czynności organu ze względu na swój interes prawny lub obowiązek. W sprawie, której przedmiotem jest ustalenie lokalizacji inwestycji celu publicznego przymiot strony przysługuje osobom uprawnionym w stosunku do nieruchomości, na której ma być ona lokalizowana oraz, na które będzie oddziaływać.

Zauważyć także należy, że określone w decyzji wymogi dotyczące ochrony interesów osób trzecich są zbyt ogólne w świetle art. 54 pkt 2 lit. d u.p.z.p. w związku z § 2 pkt 7 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie oznaczeń i nazewnictwa stosowanych w decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego oraz w decyzji o warunkach zabudowy (Dz. U. Nr 164, poz. 1589).

W tych okolicznościach należy stwierdzić, że zaskarżona decyzja zapadła z naruszeniem przywołanych wyżej przepisów, co skutkuje jej uchynieniem i koniecznością ponownego rozpoznania sprawy przez organ pierwszej instancji, przy uwzględnieniu kwestii podnoszonych w niniejszej decyzji.

Z przedstawionych względów należało orzec jak w sentencji.

Decyzja niniejsza jest ostateczna.

Strona może wnieść skargę na decyzję do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi ul. Piotrkowska 135, za pośrednictwem Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Piotrkowie Trybunalskim ul. Słowackiego 19, w terminie 30 dni od dnia jej doręczenia.

Otrzymują:

1. Pan Zbigniew Gelzok
ul. Bracka 16 a, 44-251 Rybnik
- pełnomocnik Pani Małgorzaty Zbaraszewskiej
2. Pani Monika Madejak
Up-Telecom Sp. z o.o.
ul. Łączna 24 a, 03-133 Warszawa
- pełnomocnik Orange Polska S.A.
3. Wójt Gminy Budziszewice
- w zał. akta sprawy

Przewodnicząca:

.....
[Signature]

Członkowie:

.....
[Signature]

.....
[Signature]